

tilsigtede, ved at stille Endringsforslag til de foreliggende Paragrafer, da vil jeg være ham meget forbunden, om han kunde sige mig, til hvilken Paragraf, og hvorledes de skulde være redigerede, thi det har jeg endnu ikke kunnet udfinde.

Indenrigsministeren: Naar den ærede sidste Taler erklærer, at det, han her har forebragt, er Frukten af mange Aars Tænkning, kan jeg naturligvis ikke have nogen modsat Mening. Men jeg troer paa den anden Side, at Enhver vil give Ret i, at for mig maatte det komme, om ikke som et Impromptu, saa dog som en Overrumpning. Her er Spørgsmaal om et Lovforslag, om hvilket jeg uden den mindste Ubeslæthed tør sige, at det er fremgaaet af et grundigt Kjendskab til og et omhyggelig Overveielse af de Forhold, det behandler, hvad jeg synes, at man, naar man vil være retfærdig, maa anerkjende, at Lovudkastet paa ethvert Skridt bærer Spor af, og saa faaer man det kastet i Ansigtet som grundlovstridigt, efterat første Behandling og anden Behandling ere bragte tilende. Jeg troer, at dette er Noget, som maa være overrassende, og som ikke kan indeholde nogen stor Opfordring til alvorligt at behandle dette Spørgsmaal, selv om det er nok saa alvorligt meent af den, der har fremført det. Naar det ærede Medlem har reduceret sit Diemed til at sige, at han vilde have Ende paa den Tingenes Tilstand, hvor Kommunerne kunde vedblive at opkræve Skatter, for hvilke der ikke engang kunde paavises administrativ Hjemmel, men blot en paa mange Steder bestaaende Usance, saa har han en meget simpel Maade at faae Ende paa denne Tilstand paa, ved nemlig at stemme for Lovudkastet, hvis Hovedpiemed det netop er at tilvejebringe en Lovordnet og eensartet Tilstand istedetfor den noget kaotiske Tilstand, der nu er tilstede i dette Forhold. Naar det ærede Medlem imidlertid har meent, at det ikke er nok til at give de kommunale Afgifter Karakteren af at være byggede paa Lov, at de fremkom ved rigtig Fortolkning og An-

vendelse af en Lov og, hvad det her omhandlede Punkt angaaer, ved en rigtig Udførelse af den Lov, Rigsdagen nu er i Begreb med at behandle, seer jeg ikke, at der bliver Andet tilbage for ham end at fastsætte Størrelsen af det Udbytte, der ved Beskatningen skulde naaes, og det vilde da være en meget kummerlig Udfindelse med hans Samvittighed, dersom han kunde nøies med, at der blev sat et Maximum. Thi medens der da efter hans Formening vel vilde være lovlig Hjemmel for at udføre Loven, saalænge som man kunde holde sig indenfor den satte Begrændsning, vilde man dog blive nødt til at undvære en saadan Lovhjemmel, saasnart de nødvendige Udgifter beløb sig til Mere end ved Begrændsningen fastsat. Herved vilde vi være komne ind paa Hensigtsmæssighedens Gebeet og derimod bort fra det, der maa afficere Enhver, der staaer paa Grundlovens Grund og ikke vil ansee Noget for sørgeligere, end om man skulde komme udenfor den. Saa snart der er Tale om, at Noget er i Strid med Grundloven, saa ere vi inde paa et Spørgsmaal, der selv om det kommer med et nok saa tarvelig Motivering og paa urette Sted, kan have Kræv paa et Svar. Hvad da dette Hensigtsmæssighedsprincip angaaer, skal jeg tilslade mig at gjøre opmærksom paa, at en saadan Fastsættelse af et Maximum ikke kunde komme ind i denne Lov. Thi hvor stor den Skat vil blive, der skal opkræves i Kraft af denne Lov, kan ikke gjøres afhængigt af selve Loven, men afhænger af det kommunale Behov. Der kommer det an paa, at Staten bliver anvendt til saadanne Diemed, som lovligt paaligge Kommunen, og et Maximum vilde alene kunne sættes for saadanne enkelte Udgifter, der ikke have uptrykkelig Lovhjemmel. Som Exempel paa saadanne skal jeg anføre de Udgifter, der have fundet Sted i de fleste Kommuner i Anledning af Foranstaltninger til Hs. Majestæt, Kongens passende Modtagelse ved Hans Besøg i Øherte. De fleste Udgifter have ikke blot Hjemmel i Loven, men ere ligefrem paabudne ved Lov. Jeg skal tage et Par Exempler paa, hvorledes et saa-